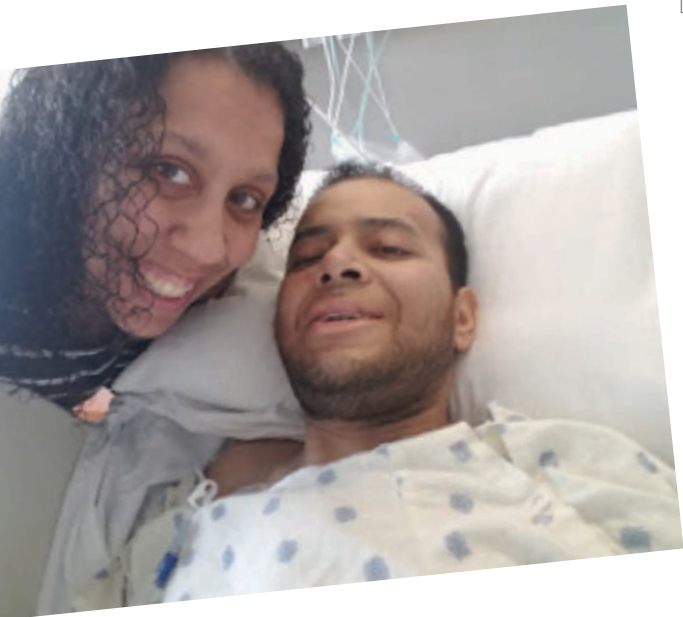

WAT HEEFT DE KERK HET MEEST NODIG? EEN PLEIDOOI VAN EEN WEDUWE

DOOR FELIX PERSOONS

(de laatste foto van Kimberli's echtgenoot terwijl hij zijn gezicht nog eens in een glimlach probeert te plooiën.)

“In de loop van het eerste jaar van zijn ziekte werd mijn man elke maand gedurende twee weken in het ziekenhuis opgenomen,” vertelt Kimberli. “Acht keren moest hij in volle snelheid naar de spoedafdeling getransporteerd worden. Hij heeft in die twee jaren honderden dagen gescheiden van zijn kinderen geleefd. De chemo werd soms 24u per dag op zijn lichaam losgelaten en gedurende de laatste vier maanden van zijn leven verlamde die zijn lichaam helemaal. Hij was volledig aan zijn bed gekluisterd. De dokters vertelden hem slecht nieuws na slecht nieuws na slecht

Wat sociale media ons kunnen leren kan soms ook verrassend leerrijk voor christenen zijn. Zo vind je op Facebookpagina

<https://www.facebook.com/prayersformelchor/>

het aangrijpende verslag van de twee jaar durende strijd van een man tegen kanker zoals het werd opgetekend door zijn echtgenote Kimberli Lira. Hier volgen enkele uittreksels van wat ze er vertelt.

nieuws... over de evolutie van zijn ziekte. En weet je: hij zei nooit hoe geweldig hij de koffie op de koffietafel van de kerk vond. Of hoe zacht het licht scheen dat over het preekgestoelte glom. Hij lachte zelfs niet over de grappige beelden die via de power point op het scherm geprojecteerd werden tijdens de prediking of hoe mooi het lettertype van de tekstweergave wel was.

Maar hij sprak wel over Jezus. Hij citeerde Bijbelverzen. Hij herinnerde me aan preken die hij vroeger ooit gehoord had en in het midden van de nacht begon hij soms lofliederen ter ere van Jezus te zingen in zijn bed. Hij bad veel, dat er meer mensen naar de kerk zouden komen om over Jezus te horen: ‘Want alleen Jezus kan mensen die in een storm

Kussen. Hij is hier niet. En als ik naar de kerk rijd, denk ik er niet aan hoe geweldig de sfeer daar is. Ik denk wanhopig alleen maar aan hoezeer ik Jezus nodig heb en hoe ik daar iets van Hem hoop te vinden.

En als ik dan de kerk binnenkom zie ik de kerkversiering niet, ruik ik de verse koffie niet, wil ik de rekwietsieten voor de eredienst niet zien. Ik vraag me af of de voorganger denkt aan de weduwe, aan kinderen die opgroeien zonder vader, aan de kankerpatiënten in het ziekenhuis. Ik zie af op een haast onbeschrijfelijke manier. Ik wil alleen het Woord van God horen.

Er zijn dagen dat mijn tranen niet stoppen met langs mijn wangen te glijden. Dat ik me volledig leeg weet. Dagen dat ik me afvraag of dit ooit zal ophouden.

De kerkverlichting, afbeeldingen, folders om mee te nemen... helpen me niet in dit duisterste uur van mijn leven. En dit is zeker geen kritiek op kerken met mooie verlichtingen of ruime koffieruimtes. We moeten in alles Jezus centraal weten, ook daarin. Maar we moeten ons ook steeds realiseren dat er mensen in ons midden zijn die lijden. Mensen die hun huwelijk zien verkrumelen. Die hun laatste geld zien verdwijnen. Die hun kinderen zien rebelleren. Die hun echtgenoot verloren hebben. Zoals ik.

En deze mensen hebben geen boodschap aan de verlichting of de koffie. Ze hebben alleen Jezus wanhopig nodig. Ze willen de kracht van het gebed ervaren. Ze willen het voorbeeld van hoe mensen veranderd zijn door hun ontmoeting met Jezus zien. Ze willen hoop proeven!

Ik wil zien hoe het Woord van God concreet van toepassing is in het leven van een mens. Ik wil zien hoe Jezus lijdende mensen geneest. Ik wil ontdekken hoe Jezus gebroken harten herstelt. Hoe rouwenden getroost worden, pikdonkere levens weer gaan opleven, eenzamen weer omringd worden door mensen die voor en met mij bidden.

En wat betreft de mensen die in de kerken zijn: bedenk dat er niet alleen hippe jongelui naar jouw kerk toekomen, maar ook weduwen, kinderen zonder ouders, mensen die vechten met ziekten of verslavingen, zakenmensen die denken alles al te hebben. Je spreekt tegen en met mensen die pijn hebben. En het enige wat zij nodig hebben is Jezus! Toon hen Jezus, demonstreer hen hoe Hij hen doorheen alle stormen kan helpen!”

terecht komen helpen,’ zei hij.

Op 13 februari had ik de moeilijke taak om mijn kinderen te vertellen dat hun papa het niet zou halen. De volgende dag was het al zo ver: om 7.24 u ‘s ochtends verklaarden de artsen hem dood. Ik lag de volgende nacht naast mijn kinderen op bed en hoorde mijn dochter onbeheerst snikken omdat ze haar vader al zo erg miste. En ik dacht er toen niet aan hoe trendy mijn kerk wel was. Ik dacht eraan dat mijn kracht uitsluitend van God kon komen.

Mijn beste vriend is er niet meer. Ja, ik weet dat hij in de hemel is, maar ik mis hem. Ik kan niet meer tegen hem spreken. Hem geen tekstberichtjes meer sturen. Zijn hand niet vasthouden. Hem niet knuffelen.